

Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački

Uvod i homilija

u slavlju euharistije Nedjelje Uskrsnuća Gospodinova

u Nacionalnome svetištu Majke Božje Bistričke

u Mariji Bistrici, 20. travnja 2025. u 11 sati

Draga braćo i sestre u Kristu uskrsleme,

blagoslovom ognja i svjetlom nove vazmene svijeće; slušanjem Božje riječi i molitvom; obnovom vjere i krsnih obećanja; pjesmom i zajedničkim blagovanjem euharistije jučer navečer započeli smo slavlje koje je rasvijetlilo noćnu tamu i postalo ovim predivnim danom u kojemu nastavljamo izgovarati pozdrav, čestitku, želje i sigurnu nadu u vjeri i ljubavi – blagoslovljen i sretan Uskrs!

Rijetka su ozračja u kojima s toliko ljepote možemo slaviti dar vječnoga života po Uskrsnuću kao ovdje u Svetištu Majke Božje Bistričke, podno Kalvarije, okupljeni s našom nebeskom Majkom.

U zajedništvu s rektorom Svetišta, prečasnim g. Tomicom (Šestakom), s ostalom subraćom svećenicima, u zahvalnosti za sve suradnike i suradnice koji nas ovdje raduju darom svoga služenja, Bogu prinosimo hvalu za sve vas, za obitelji: majke i očeve, djedove i bake, djecu i mlade, za vas župljane i za hodočasnike.

Na vijest i razne obavijesti da se nešto neobično dogodilo na Isusovu grobu; na izvješće stražara o tome da nema Isusova tijela; na svjedočanstvo žena o praznome grobu i o susretu s anđelom, ljudi su različito postupili, kako tada tako i danas.

Mnogi su ostali zbunjeni: vojnici i rimska vlast, svećenički glavari, apostoli... U toj zbunjenosti neki su tražili objašnjenja u mogućoj prijevari; drugi su, sjećajući se Isusovih riječi, smišljali opravdanja; dok su treći pokušali ublažiti štetu svojih postupaka i spriječiti širenje istine.

Jedni su ostali u svojim zatvorenostima, jer nisu dopuštali da novo svjetlo dodirne njihova srca, a sigurno je bilo i ravnodušnih koji su smatrali da ih se sve to ne tiče. Samo oni koji su dopustili da progovori ljubav, slijedili su trag ljubavi žena i potrčali na grob i doživjeli neizrecivo buđenje radosti.

I danas je tako: odnos prema Kristu i kršćanstvu ljudi žive različito, od zatvorenosti, preko neprijateljstva do ravnodušnosti.

A mi smo došli na slavlje u radosti zbog najljepše vijesti koju je čovjek mogao čuti; vijesti koja je iznova postala sadašnjost naših života: Krist je na križu pobijedio grijeh i smrt, a nama je darovano zajedništvo s njime i vječni život koji već ovdje živimo po ljubavi.

Zamolimo Gospodina da svojim Duhom ukloni sve zapreke u našem srcu i obrađuje nas oproštenjem i mirom.

Homilija

Liturgijska čitanja:

Dj 10, 34a.37-43; Ps 118, 1-2.16-17.22-23;

Kol 3, 1-4; Posljednica, Iv 20, 1-9

1. *Marijo, o reci što je; što ti oko vidjelo je?* Te smo riječi, upućene Mariji Magdaleni, upravo čuli u Posljednici; pitanje koje Crkva od svojih početaka osjeća važnim, jer je upravo svjedočanstvo o tome što je Marija vidjela početak koji nema kraja.

Jer, što je Marija mogla prenijeti Petru i Ivanu; što je mogla s Groba donijeti Isusovim učenicima? Nikakve riječi, nikakav zapis, samo otisak stvarnosti koju je vidjela, zapisan na njezinu licu, podupiran glasom i žurbom.

U njezinu je pogledu bio sjaj nečuvane novosti; odsjaj Božjega djela i Kristove blizine koju nije mogla opisati. Većega dokaza nije mogla imati, osim sebe, svoga pogleda u darovanu vječnost.

2. Tijekom korizme pratili su nas neki odlomci iz Evanđelja koji su nam pomogli zamisliti kolika je snaga Isusova pogleda, koliko se on urezao u živote ljudi koje je susreo. U današnjoj svetkovini slavimo otajstvo njegove žive prisutnosti, osobito njegove riječi i pogleda.

Tako: nije teško zamisliti Isusa u razgovoru sa ženom Samarijankom na Jakovljevu zdencu kraj Sikema ili kako hoda putem na kojemu susreće slijepca od rođenja; ili dok u Betaniji razgovara s Martom i Marijom dijeleći njihovu bol zbog smrti njihova brata Lazara.

Kakav je bio taj pogled u izabiranju učenika, pred Ivanom Krstiteljem; u blizini s Nikodemom, Zakejem, s pismoznancima, s trgovcima u predvorju Hrama; sa siromasima i bolesnicima? kakav mu je pogled bio u Nazaretu, u Kafarnaumu, u Jerihonu? Kakav u špilji Rođenja, na brdu Preobraženja i na Golgoti?

Kakav je pogled ostao na pučini i valovima, na poljima, dok je gledao žito i kukolj, dok je pokazivao raskoš ljiljana; dok je odmicao grane maslina i dok tražio plodove smokava; kakav je njegov pogled bio s Marijom i Josipom...?

3. I, kolikogod nam bilo drago razmišljati o drugima, razmislimo o sebi, jer i mi smo susreli taj pogled u onim trenutcima u kojima smo živjeli dar njegove prisutnosti, prvu privlačnost u kojoj smo znali da je on naš Gospodin, ispunjenje naših čežnja; iskorak vjerom u vječni život koji može darovati samo Bog; Bog bez kojega ne možemo živjeti.

Možda nam je njegov pogled koji dira dušu darovan pred nekim raspelom ili pred drugim njegovim likom. Lako je to provjeriti ovdje pred Majkom Božjom Bistričkom koja u ruci drži Isusa, kojoj smo toliko puta pjevali: *Pogledaj na nas, milena Mati.*

Možda smo Kristov pogled susreli u zajedništvu vjernika, u Crkvi, po ljubavi koju smo doživjeli od svoje braće i sestara ili je u nama njegov pogled ostao utisnut snagom euharistijskoga kruha u kojemu nam se daje i ostaje s nama...

I, najvažnije: razmotrimo danas koliko nas je taj pogled promijenio!

4. Kada osjećamo da ne možemo sami, uvijek smo pozvani vratiti se k njemu i njegovu pogledu. On od nas ne odustaje. Utjelovio se, naviještao, tješio, liječio, trpio da bi nam bio vraćen mir, onaj mir koji samo Bog može dati, milost koja mijenja naše poglede na život i na bližnje!

U svjetlu Isusova pogleda pitamo se ne samo kako smo do sada živjeli, nego ponajprije – kamo idemo. To pitanje nam nitko ne treba postaviti, jer nam ga postavljaju svakidašnji događaji.

To pitanje odražava Isusov pogled: u njemu se zrcali svijet s ranama nanesenim ljudima i stvorenomu svijetu, u buci ratnih razaranja, sijanja smrti, nepoštivanja pravednosti i dostojanstva, u trgovanju žrtvama; jednom riječju: u gaženju ljudskosti.

U Isusovu pogledu zrcale se pitanja o onim našim sebičnim izborima za koje mislimo da će donijeti više utjecaja, moći, ugleda i probitka. U dubini Isusova pogleda možemo pronaći odgovore ne samo za naše male poteškoće nego i za razne drame naše domovine i svijeta.

U tome pogledu nalazi se izvor snage za trčanje u smjeru Radosne vijesti i za povratak u Dvoranu Posljednje večere, nakon što smo vidjeli širom otvoren i prazan grob iz kojega je Život odlučio postati novom prisutnošću u kruhu i vinu, u srcima ljudi koji vjeruju i koji se s apostolom Tomom zahvalno klanjaju govoreći: "Gospodin moj i Bog moj."

5. Zašto svi trče toga uskršnjeg jutra? Jer, sve što se tiče Isusa potiče na žurbu ljubavi. Čuli smo da je drugi učenik trčao brže od Petra, a netko će reći: pa bio je mlađi. No, očito nije samo u tome razlika. Postoji snaga koja nadilazi tjelesne preduvjete. Iz te su sigurnosti nastala tumačenja koja se oslanjaju na istinu da čovjek koji (više) voli razumije brže, shvaća više i dublje. Ne kaže se uzalud da *mudraci hodaju, pravednici trče, a zaljubljeni lete.*

Ivan je ušao, vidio i povjerovao. Za Petra se također kaže da je vidio, ali ne i da je povjerovao; još nosi teret svoga udaljavanja, svoga zatajenja. Ivan vjeruje, jer su znakovi govornjivi za srce koje ih zna čitati, a njegovo dokida udaljenost između Jeruzalema i

Getsemanskoga vrta, između znakova i njihova značenja, između platna koje je ostavljeno i odsutnoga tijela.

Upravo se to tiče nas. Na pitanje *Što je uskrsnuće?* Sigurno bi puno ljudi reklo: Događaj u kojemu Isus koji je ubijen na križu ponovno živi. Međutim, Radosna vijest današnjega slavlja tiče se nas živih na zemlji! Odnosno: Vječni život nije samo nagrada koju će netko, za dobro ponašanje, primiti na kraju zemaljskoga života. Vječnost je način življenja već u sadašnjosti. Sveti Pavao će reći: „Ne živim više ja, nego živi Krist u meni“.

6. I još je nešto važno: Vjerovati ne znači razumjeti sve, već znati da u svemu postoji smisao. Isus nije riječima objasnio patnju niti križ, nego je križ uzeo na sebe i nosio ga, trpio i uskrsnuo!

Uskrsnuo je za sve ljude!

Uskrsnuo je za one koji se osjećaju napušteni, za one koji ne mogu uzeti svoj život natrag u svoje ruke, za one koji se godinama brinu za nekoga tko trpi, tko je bolestan ili sam.

Uskrsnuo je za one koji su nakon dugoga oklijevanja donijeli važnu odluku; za one koji su za Uskrs daleko od obitelji i za one koji više nemaju zemaljsku obitelj. Uskrsnuo je za one koji Boga nikada ne traže i danas je tu pred njima, jer ne znaju da je Isus živ i da ih neće zaboraviti.

Gospodin svojim uskrsnućem govori da, pred onima koji odluče voljeti bližnje nema smrti koja može zadržati život; nema groba koji se zatvara, nema kamena koji se ne bi mogao pomaknuti.

Možda to čudno zvuči u vremenu i društvu, kada se skoro svakoga dana, osobito mladima, nude lažna obećanja i putovi kojima se dolazi do uspjeha, do toga da se predstavlja 'život bez granica', tako površno koristeći izreku: *samo je nebo granica*. Koliko samo i ovo naše svetište govori o ljudskim ograničenostima, o neuspjesima i promašajima. Ali, za nas granice nisu samo nemogućnosti i zapreke; one su također izvori milosti i novosti.

Naše granice upućuje nas na potrebu za Bogom i za bližnjima. U konačnici, ako pošteno razmislimo: bez granica, nema ljubavi! Baš tu, gdje to spoznamo i gdje osjećamo koliko nam je darovano, započinje novi svijet i govor koji je tako potreban svijetu, a rijetko ga čujemo.

7. Braćo i sestre, mi Crkva, u društvu ne postajemo beznačajni pukim slučajem ili zbog toga što bi neko učenje, neka gibanja i struje poput sekularizma ili novih oblika ateizma dobili novu snagu. Mi postajemo beznačajni kada se odričemo svjedočenja onoga u što u dubini bića vjerujemo; kada se odričemo pogleda koji je Krist utisnuo u nas, puštajući da naša prošlost padne u prazninu i bude zanemarena vjera u uskrsnuće; postajemo beznačajni kada ne svjedočimo to svjetlo nade.

Ako Uskrs više ništa ne govori današnjemu čovjeku, krivnja nije u promijenjenim očekivanjima ljudskog srca, jer se duboko u sebi svi ljudi nadaju da će pobijediti smrt, nego u nama koji kažemo da vjerujemo, a zatim se preplašimo svoje slabe vjere i uskrsnuće nam nije način življenja te Božji dar mijenjamo za neku bezvrijednost.

Stoga sve što živimo mjerimo mjerom Uskrsnuća. Nastojmo da i događaji u društvu, razna obećanja i ponude, budu mjereni istinom vječnosti koju nam je Bog darovao pobjedom nad grijehom i smrću. Nije dovoljno reći da si kršćanin da bi ti se vjerovalo. Treba osjetiti i drugima prenijeti trag onoga svjetla koje je Marija Magdalena pohranila u svoju žurbu i donijela apostolima u svojim riječima i u pogledu. Kod svakoga tko obećaje blagostanje provjerimo u što je bio i u što je sada zagledan.

A nama ostaju dva pogleda natopljena novim životom i ljubavlju – Isusov i Marijin pogled. Odražaj toga pogleda, preobraženi istim Duhom Uskrsnuća, ponesimo svojim bližnjima.

Amen.